

ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΕΣ

ΤΗΣ ΣΑΝΤΡΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

**Ταξίδι μύησης
στη μουσική**

Λίλη Λαμπρέλλη

«Τα παραμύθια της μουσικής».

ΕΚΔ. Πατάκη-Σύγχρονη

Λογοτεχνία

Η Λίλη Λαμπρέλλη είναι μια πολυαγαπημένη αφηγήτρια και συγγραφέας που τα τελευταία χρόνια ολοένα και χαρίζει δώρα στο κοινό της. Ενα από αυτά είναι το νέο βιβλίο της που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, μικρό όμως θαυματουργό, που εικονογραφήθηκε από την Ιριδα Σαμαρτζή.

«Τα παραμύθια της μουσικής» («Πώς ήρθε στον κόσμο το πρώτο πνευστό, το πρώτο κρουστό, το πρώτο έγχορδο») περιλαμβάνουν όπως το λέει και ο τίτλος τρία παραμύθια, ένα βουνίσιο, ένα θαλασσινό κι ένα του μεγάλου δάσους, τα δύο από αυτά ιστορίες αγάπης, το τρίτο η ιστορία ενός τσακωμού... Όλα οδηγούν στο να πάρει ο άνθρωπος στα χέρια του το δώρο της μουσικής. Βρισκόμαστε στον κρυφό τόπο που κατοικεί η μουσική: σε ένα υπόγειο δάσος κάτω από τις ρίζες των δέντρων που βαθαίνει ως τον βυθό της θάλασσας. Αυτός ο τόπος είναι σφραγισμένος με μια πύλη μουσική που ανοίγει πότε; Αν παίξεις ρυθμικά με τύμπανο από δέρμα ζαρκαδιού. Αν χαϊδέψεις χορδές που μοιάζουν φτιαγμένες από καλά τεντωμένες πλεξουδίτσες κοριτσιού. Αν φουσήξεις σε κοχύλι μήνυμα σε γοργόνα. Τότε, η μουσική χωρίς καθόλου να διστάσει, βγαίνει από την κρυψώνα της. Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα που δημιουργεί η εισαγωγή του βιβλίου ξεκινούμε (μικροί και μεγάλοι αφού και στους δύο απευθύνεται η Λίλη Λαμπρέλλη) ένα ταξίδι μύησης με την Αρχοντοπούλα και τον ταξιδευτή, το ζαρκάδι και τη χελώνα, τον ψαρά και την γοργόνα, ενώ με κάθε ιστορία η μουσική γεννιέται με μαγικούς τρόπους κάθε φορά για να γιατρέψει τις ψυχές των ανθρώπων.

«Είμαι παραμυθού, με την έννοια ότι λέω παραμύθια από την προφορική παράδοση και γράφω μικρές ιστορίες με δομή παραμυθιού, τα τελευταία χρόνια και θεωρητικές σκέψεις πάνω στα παραμύθια» λέει για τον εαυτό της η Λίλη Λαμπρέλλη, η οποία ζει και εργάζεται στο Λουξεμβούργο, όμως συχνά μας τιμά με την παρουσία της στην Ελλάδα όπου κάνει κατά καιρούς αφηγήσεις και εργαστήρια. Θα μπορούσαμε να σταθούμε σε πολλά από τα πιο πρόσφατα βιβλία της που αναδεικνύουν μια αφηγήτρια με ανεξάντλητη φαντασία, η οποία επάξια ανήκει όπως λέει κι εκείνη στην «ευγενική γενιά των σαλτιμπάγκων», κι όχι μόνο επειδή έχει μαθητεύσει δίπλα σε μεγάλους αφηγητές όπως ο Αφρικανός Maurice Boycasse, ο Αραβας Hagnadi, ο Βέλγος Stéphane van Hoecke και ο Ηenri Gougaud, ένας από τους μεγαλύτερους Γάλλους αφηγητές. Θα σταθούμε στα «Δέκα και ένα παραμύθια σοφίας για καιρούς κρίσης και άλλων δεινών» (στα οποία συχνά ανατρέχω...), στο βραβευμένο πανέμορφο «Κρυμμένο νερό», στο «λαχταριστό», «σοκολατένιο» παραμύθι της «Αχ, σοκολάτα...» όπου η Λαμπρέλλη με χιούμορ μας διηγείται πώς ήρθαν στον κόσμο οι πρώτοι σπόροι του κακάου (!). Σειρά έχουν τώρα «Τα παραμύθια της μουσικής». Ενα ακόμη μαγικό μονοπάτι που μας οδηγεί «στη θάλασσα των ονείρων». Σύμφωνα με τη συγγραφέα «το τιμόνι το κρατάει αυτός που ακούει» (έτσι λέει για τα παραμύθια), ενώ η ποθητή στεριά του ταξιδιού... είναι πολύ απλά «η εμπιστοσύνη στη ζωή, η λαχτάρα να θέλεις να ζήσεις άλλη μια μέρα».